

Ο άρρωστος και Οι Συγγενείς Του Θεού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πήγε να τον δει.

Κοντά δυο χρόνια, ο καρκίνος έτρωγε ότι μπορούσε.

Η μάνα τον υποδέχτηκε στην πόρτα.

Το πήγε στο δωμάτιο.

Σκούνησε τον άντρα της.

Ο γέρος αναρωτήθηκε. Τι, τι έγινε;

Ο γιος σου ήρθε να σε δει.

Κοίταξε καλά, τον γνώρισε.

Χαμογέλασε. Ο Θεός να το κάνει χαμόγελο.

Ο γέρος σηκώθηκε, τον αγκάλιασε.

Είμαι καλά είπε. Μια χαρά είμαι. Πάνε όλα φύγανε. Να λίγος πόνος είναι και ξαπλώνω να περνάει.

Κάθισαν στον καναπέ. Ο γέρος προσπάθησε να δείξει ότι στέκεται καλά. Μετά από λίγο είπε: πάω εγώ τώρα. Η γυναίκα του τον συνόδεψε. Τους πήρε από πίσω. Η μάνα βοήθησε τον άντρα της να ξαπλώσει. Κουκουλώθηκε ο γέρος να κρυφτεί.

Η μάνα γύρισε και κοίταξε τον γιο της. Μυρίζει είπε...

Σηκώθηκε το πρωί.

Να σου ετοιμάσω να πάρεις τίποτε μαζί σου; Νηστικός είσαι.

Μπα όχι, καλά είμαι. Πως είναι ο μπαμπάς;

Θα τον ξυπνήσω τώρα, να φάει και θα τον αλλάξω.

Θες να δεις την πληγή;

Μπα, όχι, ... όχι ...

Δυο-τρεις φορές στις τελευταίες επισκέψεις τον είχε ρωτήσει και είχε αρνηθεί.

Η μάνα έβγαλε τον επίδεσμο.

Στεκόταν μακριά. Δείλιασε. Δεν μπορούσε να δει την πληγή.

Όλο γάζες πρέπει να παίρνουμε ...

Σκέφτηκε τον Βασίλειο.

Τους λεπούς ...
Ντράπηκε.
Ντράπηκε για τον συσχετισμό.
Ντράπηκε και για την δειλία του.
Πλησίασε.
Η μάνα τραβήχτηκε.
Πήρε την θέση της,
Κοίταξε.
Η πληγή μπροστά του. Τεράστια. Βαθειά.
Σκέφτηκε τον Βασίλειο. Ντράπηκε πάλι.
Άπλωσε το χέρι του.
Κάλυψε την πληγή με την παλάμη του.
Την κάλυψε. Σαν να ήταν η σάρκα που έλλειπε.
Έκανε μια μικρή προσευχή.
Κοίταξε τον γέρο.
Δεν ήταν γέρος ...
Δεν ήταν ο πατέρας του ...
Ήταν ένας μικρός άνθρωπος.
Μια σταλιά.
Γυρισμένος στο πλάι.
Σε στάση εμβρύου.
Το παραμορφωμένο πρόσωπο ομόρφαινε.
Μια γαλήνη απλωνόταν στο πρόσωπο του.
Για μια στιγμή δεν πόναγε.
Και καθόταν εκεί, ήσυχος, γλυκός και εισέπραττε το χάδι του.
Η ζεστασιά τον τύλιγε.
Μια σταλιά άνθρωπος. Δεν ήταν ο πατέρας του. Παιδί ήταν.
Κι έπαιρνε αυτό που όλοι έχουμε ανάγκη.
Την αποδοχή.
Τον σκούνησε η μάνα του.
Φτάνει τώρα, του είπε.
Πήρε το χέρι του.
Ο γέρος ήταν ήσυχος.
Πλύνε τα χέρια σου του είπε η μάνα του.
Πήγε προς τον νιπτήρα, αλλά δεν ένοιωθε βρώμικος.
Δεν ήταν λερωμένος.
Ήταν καθαρός και ανάλαφρος.
Κι οι δυο ήταν.
Καθαροί κι ανάλαφροι.
Ο γιος του κι ο πατέρας του.

Ο πατέρας του κι ο γιος του.

Κι οι ρόλοι δεν ξεχώριζαν.

16-6-2009

Πέμπτη 11 Ιουνίου 2009 20:05 έφυγε ο παππούς Σπυράκος.

Τον τσάκισε η αρρώστια. Τον έτρωγε στην κυριολεξία. Η πληγή ορατή προχωρούσε μέρα με την μέρα. Προς το τέλος άρχισε να μυρίζει.

Είχε παραμορφωθεί, δεν βλέπονταν. Δεν ήταν πρόσωπο αυτό, μια μάσκα τρόμου ήταν.

Ο πόνος αβάσταχτος. Σφάδαζε. Κουλουριάζονταν στο στρώμα. Σε λίγο το σώμα θα άνοιγε.

Όσο πήγαινε έτρωγε λιγότερο. Δεν μπορούσε πια να φάει. Έφραζε. Λίγο γάλα μόνο και νεράκι.

Κράτησε πολύ αυτό.

Το Πάσχα φέτος μπορούσε να σηκωθεί ακόμη. Για λίγο. Είχαμε μαζευτεί όλοι. Παιδιά κι εγγόνια. Η γυναίκα του και η νύφη του ήταν πάντα εκεί. Εμείς οι άλλοι περαστικοί.

Ο παππούς έδειχνε ευχαριστημένος. Όσο μπορούσε να δείξει. Αμίλητοι εμείς ή λέγαμε κάποια άσχετη ανοησία για να ελαφρύνει το κλίμα και τα κάναμε χειρότερα.

—Αυτό, ήρθε για να φύγει και ο τελευταίος εγωισμός, είπε ο παππούς.

Κοιταχτήκαμε και δεν είχαμε λόγια να πούμε.

Δυο μέρες πριν φύγει, δεν σηκωνόταν πια από το κρεβάτι. Ούτε γάλα έπινε. Λίγες σταγόνες νερό μόνο. Πήγαν οι εγγόνες του να τον δουν.

—Αυτό, έγινε για να νικήσω τις αδυναμίες μου, είπε ο παππούς.

Άφωνα τα κορίτσια. Τίποτε άλλο ο παππούς. Νηφάλιος μέχρι το τέλος. Ούτε ένα παράπονο, ούτε ένα γογγυσμός.

Προς το τέλος, έγινε το θαύμα. Το πρόσωπο επανήλθε. Έγινε συμμετρικό. Τα μάτια ήρθαν στην ευθεία. Τα εξαμβλώματα χάθηκαν. Τα χείλη έσιαξαν. Ότι είχε απομείνει έγινε όμορφο.

Γέμισε Φως.

Φώτισε το πρόσωπό του.

Έλαμπε ολόκληρος.

Έγειρε το κεφάλι του και έφυγε.

Ήσυχα, γαλήνια.

Ούτε ένα παράπονο.

Σπεύσαμε άρον-άρον. Τον ξενυχτήσαμε στο σπίτι και την ώρα που τον βγάζαμε για την εκκλησία ήρθε και ο εγγονός.

Ήρθε κόσμος στην εκκλησία. Από παντού. Τον ήξεραν τον παπού τον Σπύρο και τον αγαπούσαν. Ήρθαν πολλοί.

Έρχονταν, αφήναν λίγα λουλούδια, έκαναν το σταυρό τους και έπαιρναν την θέση τους για την Ακολουθία.

Μια γυναίκα, βιαστική, όρμησε λίγο πριν βγει ο παπάς. Κρατούσε ένα ματσάκι

λουλούδια. Τ' άφησε πάνω στον παππού Σπυράκο και απομακρύνθηκε.

Κοίταξε καλά-καλά. Μπροστά του, πάνω-πάνω ένα ματσάκι λουλούδια και ανάμεσα ξεχώριζε ένα χαμομήλι. Χαμομηλάκι σε κηδεία;

Σήκωσε τα μάτια του, αναζήτησε την γυναίκα, αλλά είχε χαθεί.

Βγήκαν οι ιερείς. Τρεις μαζί, ο μεσαίος από τον Όλυμπο. Από το μοναστήρι, εκεί που πήγαινε ο παππούς ο Σπύρος. Εκεί που πήγε και του έβαλε ο ιερομόναχος τον Σταυρό πάνω στην πληγή. Εκεί που ένοιωσε τη δύναμη και το βάρος του Σταυρού και γονάτισε.

Έγινε η Ακολουθία. Συναγωνίζονταν οι παπάδες ποιος θα πει την πιο καλή ευχή για τον παππού Σπυράκο.

Άμα τελειώσανε, ο ιερομόναχος από τον Όλυμπο είπε μερικά λόγια. Είπε για τον παππού τον Σπύρο, τον αδελφό Σπυρίδωνα, τον δίκαιο. Δίκαιο στην οικογένεια του, στους γύρω του και στον εαυτό του. Μίλησε για την καρτερία του. Είπε για το εισιτήριο στους Ουρανούς, γι αυτούς που κέρδισαν το εισιτήριο και πάνε εκεί που έχουν μια συγκεκριμένη αποστολή, να βοηθάνε τον Άνθρωπο, που γίνονται οι Διασώστες της ζωής, που κερδίζουν μια θέση κοντά στον Θεό, αυτοί που χρήζονται Συγγενείς του Θεού.

Είπε ο πατέρας Μάξιμος, ότι ο αδελφός Σπυρίδων κέρδισε το εισιτήριο για Εκεί.

Καλή Ανάσταση παππού Σπυράκο.

Καλό Παράδεισο παππού Σπυράκο.

Όλο, όλο.

Δημήτριος Μ.

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr